



Arrest

**nr. 97 624 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2012.

1.3. Op 12 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. F. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 28 jaar geleden geboren in het dorp Akhonzada Saheb, district Behsud, provincie Nangarhar. Uw vader stierf bij de aanval op Kabulbank in Jalalabad. U werkte eerst vijf jaar als leerling-mecanicien. De laatste drie jaar bezat u een garage in de stad Jalalabad in de buurt van Chawk Talashi. Uw specialiteit was de bedrading en elektriciteit van de auto. U bent niet getrouwd en bij uw aankomst in België beweerde u 16 jaar oud te zijn.

Op een dag kwam een talib bij u langs in de winkel om zijn auto te laten herstellen. U wist toen niet dat hij een talib was. De volgende dag kwam hij, samen met nog iemand, opnieuw bij u langs. Deze keer vroegen ze uw hulp bij het installeren van explosieven onder de auto. U weigerde en zij gingen terug weg. De volgende ochtend belden zij u op en vroegen u opnieuw met hen mee te werken. U weigerde opnieuw. Een week later werd u in de buurt van uw huis ontvoerd door de taliban. Tijdens de twee nachten dat u vast zat werd u geslagen en braken ze uw hand. Onder druk stemde u ermee in hen te helpen. Daarop besloten de taliban u vrij te laten. Ze zetten u terug af voor uw huis. De volgende dag ging u bij uw oom langs moederskant. Hij woont in Chawk Talashi, Jalalabad-stad. Daar bleef u vijf dagen. Twee à drie dagen na uw vertrek thuis werd u opnieuw gebeld door de taliban: zij vroegen waar u was en waarom u niet in uw winkel was. U zei hen dat u niet kon werken doordat uw hand gebroken was. Vijf dagen bracht u door bij uw oom waarna u Afghanistan verliet.

Op 17 juni 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor. Uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een klacht in verband met de dood van uw vader, documenten in verband met de aanvraag van een maandelijks toelage bij het departement voor martelaren en drie foto's.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet omdat u beschikt over een intern vluchtalternatief naar de stad Jalalabad.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw vrijlating door de taliban geenszins overtuigend en zelfs dermate onwaarschijnlijk zijn dat er aan uw asielmotieven geen geloof gehecht kan worden. Dat de taliban u zomaar zouden vrijlaten - en zelfs bij u thuis zouden afzetten - nadat u akkoord ging hen te helpen om explosieven onder hun auto te monteren, is niet aannemelijk (CGVS vragen 55, 83-92). Het is niet logisch dat de taliban u eerst dagenlang onder druk zouden zetten om hen te helpen om dan - wanneer u uiteindelijk besluit hen te helpen - u te laten gaan nog vooraleer u de taak die u werd opgedragen ook daadwerkelijk had uitgevoerd. Gelet op de door u geschetste situatie en de handelswijze van de taliban kan er van uitgegaan worden dat zij onmiddellijk tot de actie zouden overgaan in plaats van u eerst thuis te brengen en twee à drie dagen later nog een keer te bellen om af te spreken en de explosieven alsnog te installeren (CGVS vragen 101-102). Door u deze tijd én vrijheid te geven, liepen de taliban immers ontzettende risico's: u had hen gemakkelijk kunnen aangeven bij de regering, u was op de hoogte van hun plannen, wist waar zij zich schuilhielden en wie zij waren. Bovendien hadden de taliban geen enkele garantie dat u er niet vandoor zou gaan. Dat de taliban hadden gezegd dat ze uw huis en winkel zouden afbranden kan bezwaarlijk als een voldoende zwaar drukkingsmiddel gezien worden indien u intussen al de mogelijkheid was geboden weg te vluchten. Bovendien - én dit is des te opvallender - werden géén van hun dreigementen uitgevoerd nadat u het hazenpad koos, wat evenmin de stijl van de taliban is indien zij u werkelijk viseerden (CGVS vraag 107). Voorts blijkt dat zij na uw vertrek uit Afghanistan geen enkele poging meer deden om u terug te vinden. Dat zij u zouden laten gaan hebben omdat u als enige voor uw familie kon zorgen is geen afdoend argument voor het feit dat zij u überhaupt lieten gaan. De taliban staan niet bekend om hun medelijden en menslievendheid en ook familieleden laten zij delen in de klappen. Voor de stelling dat uw hand gebroken zou zijn en dat u daardoor niet onmiddellijk aan de auto kon werken, brengt u onvoldoende elementen aan. Zij hadden evengoed uw herstel kunnen afwachten en u in tussentijd gevangen kunnen houden. Daarenboven lijkt het nogal idioot van de taliban dat zij van u zouden eisen dat u de bedrading van hun explosieven in orde brengt, vervolgens uw hand zouden breken zodat u niet meer kán werken om dan twee of drie dagen later opnieuw te bellen om hen te helpen. Dergelijke acties kunnen niet verwacht worden van de taliban die recht op hun doel afgaan en - gezien hun gekende meedogenloosheid - evengoed hadden kunnen eisen dat u de klus zou klaren met één goed hand en een ander zeer pijnlijk hand. Indien zij werkelijk zo stupide zouden zijn om u zonder garanties vrij te laten, uw hand te breken terwijl u voor hen een klus moest opknappen en dreigementen

te uiten die vervolgens op geen enkele manier uitgevoerd worden, zouden ze niet in staat geweest zijn tien jaar lang de Afghaanse regering en haar buitenlandse partners te weerstaan. De oprechtheid van uw asielmotieven wordt dan ook fundamenteel ondermijnd door bovenstaande observaties.

Daarnaast zijn uw beschrijvingen van het tweede bezoek van de taliban aan uw garage en uw ontvoering dermate oppervlakkig en stereotiep dat uw asielmotieven er verder door onderuit gehaald worden. Bij uw beschrijving van beide gebeurtenissen raakt u nauwelijks verder dan dat "de taliban bij u langs kwamen en u vroegen de explosieven te installeren" en dat ze u "de pas afsneden en meenamen" (CGVS vragen 55, 59-60, 75-76). Van iemand die zulke bedreigende zaken aan den lijve heeft ondervonden, kan verwacht worden dat hij hier uitgebreider en doorleefder kan over vertellen. Zulke momenten moeten een zodanige impact op uw leven gehad hebben dat er toch verondersteld kan worden dat wanneer u hierover vertelt u meer inlevingsvermogen en meer intensiteit in uw verklaringen voor de dag zou kunnen brengen. Dat dit hier niet het geval is, is nefast voor de geloofwaardigheid van u en uw asielmotieven. Dat de taliban geen enkele reactie hadden of toonden toen u hen weigerde te helpen, is evenmin geloofwaardig. Zoals eerder is beargumenteerd, staan de taliban niet bekend als begripvolle mensen en stellen zij zich doorgaans zeer hard en onbuigzaam op. Er kan van hen verwacht worden dat zij, op het moment dat iemand hen weigert te helpen, toch iets zouden doen of zeggen in plaats van zonder 'boe of ba' weg te gaan en de zaken op hun beloop te laten (CGVS vraag 62). Deze gang van zaken komt bijzonder ongeloofwaardig over.

Voorts kan er een tegenstrijdigheid in verband met uw chronologie vastgesteld worden doorheen uw verklaringen. Zo stelt u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 18 september 2012) dat u 35 dagen voor uw aankomst in België Afghanistan hebt verlaten - wat ongeveer ergens begin mei 2012 kan gesitueerd worden - terwijl u nadien stelt dat uw problemen met de taliban ongeveer twee maanden vóór de maand van de ramadan plaatsvonden (CGVS vragen 56-57). Logischerwijs kan u enkel de ramadan van 2011 (augustus 2011) bedoelen omdat u tijdens de ramadan van 2012 reeds in België was. Hierdoor kan de periode waarin u problemen met de taliban kreeg, gesitueerd worden in juni 2011, wat bijna een jaar voor uw vertrek zou zijn geweest. Nog later stelt u dat u zes maanden - in maart 2012 - geleden problemen kreeg met de taliban (CGVS vraag 78). Hierdoor geeft u het CGVS drie verschillende data voor de periode waarin uw problemen zich voordeden. Hierdoor laat u het CGVS niet toe een correcte inschatting van uw situatie te maken en wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aangetast.

Bij uw aankomst in België beweerde u 16 jaar oud te zijn, maar volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in opdracht van de dienst voogdij werd met "een redelijke wetenschappelijke zekerheid vastgesteld dat u op 21 juni 2012 een leeftijd hebt van ouder dan 18 jaar, waarbij 28.5 jaar of ouder met een standaarddeviatie van 1.5 jaar een goede schatting is". Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u op uw 13e - mochten we uw verklaringen volgen - al een eigen garage zou gehad hebben en op uw 16e al enkele werknemers (CGVS vragen 17, 30, 38). Deze constatering tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld en niet die in het district Behsud, waar uw geboortedorp zich situeert. U werkt immers al drie jaar in Jalalabad-stad en u hebt er uw eigen winkel (CGVS vragen 20, 22, 41). Bovendien woont uw oom langs moederskant eveneens in Jalalabad en hebben jullie met hem een goed contact (CGVS vragen 10-12). Hierdoor beschikt u binnen Afghanistan over een intern vluchtalternatief. Daar uit bovenstaande argumentatie blijkt dat er aan uw asielmotieven geen geloof kan gehecht te worden, is Jalalabad voor u - zonder een vrees voor vervolging - praktisch, veilig en legaal toegankelijk en u beschikt er als volwassen man ook nog over een sociaal-familiaal netwerk.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012

hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien zij een indicatie zijn van uw herkomst, origine en de dood van uw vader, wat door het CGVS niet wordt betwist. Het gegeven dat uw vader overleed tengevolge een aanval op de Kabulbank, is op zich geen indicatie dat u persoonlijk geviséerd wordt met het oog op vervolging. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenis, had deze aanslag niets met uw persoon te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot wat verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A, (2), eerste alinea van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker deelt mee dat de veiligheidssituatie in Nangarhar op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie Nangarhar in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aangaande de argumentatie van de verwerende partij dat verzoeker zich in Jalalabad kan vestigen, stelt verzoeker dat hij er enkel een oom heeft en dat hij zich niet zomaar bij een familielid kan vestigen, dat een familielid ook niet verplicht kan worden om iemand op te nemen in het huis die was meegenomen door de Taliban en dat familieleden hem niet in het huis willen om zo te voorkomen dat ze ook problemen zouden krijgen met de Taliban. Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar en het citeren van een Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden en verwijst hiervoor naar een Nederlands ambtsbericht van augustus 2011, waaruit hij citeert. Vervolgens citeert verzoeker eveneens uit het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 EVRM, wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het aantal slachtoffers is gedaald, maar dat er slechts één aanslag is gebeurd waarbij er 40 burgerdoden waren, dat er wel moorden en aanslagen gebeuren maar dat deze gericht zijn tegen hoge profielen en dat er tevens een hoge criminaliteit is. Verzoeker argumenteert dat de verwerende partij deze elementen wel aanhaalt in de bestreden beslissing, doch bij het nemen van deze beslissing hiermee geen rekening houdt.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 november 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

3.4. De Raad stelt vast dat aangaande de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, verzoeker louter kritiek uit op de bestreden beslissing en het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder valabele argumenten aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

3.5. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker werkt volgens zijn verklaringen al drie jaar in Jalalabad-stad en heeft er een winkel (gehoorverslag, p. 4, vraag 20). Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat verzoeker een oom langs moederskant heeft die in Jalalabad woont en dat hij zelfs vanuit België nog contact heeft met voornoemde oom (gehoorverslag, p.3-4, vragen 10-12). Eveneens verklaarde verzoeker zowel het Dari als het Pashtoun te spreken (gehoorverslag, p. 5, vraag 27). De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker, een volwassen man die beschikt over een sociaal-familiaal netwerk in Jalalabad, een intern beschermingsalternatief beschikbaar is in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangharhar, Afghanistan.

Verzoeker kan niet dienstig aanvoeren dat hij zich niet zomaar bij een familielid, met name zijn oom, kan vestigen daar de familie een persoon die werd meegenomen door de Taliban niet in huis wil om zo te voorkomen dat ze ook problemen zouden krijgen met de Taliban, nu verzoekers relaas dat hij zou meegenomen zijn door de Taliban niet geloofwaardig werd bevonden door de commissaris-generaal en dit door verzoeker niet betwist wordt.

3.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad (...)", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangharhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

3.7. De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

3.8. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan

en uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 met betrekking tot bescherming door de Afghaanse nationaliteiten, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept en die van zeer recente datum is (23 oktober 2012), onjuist zou zijn.

De geciteerde passage uit het eerst genoemde document beschrijft het gewapend conflict in het oosten van Afghanistan waarbij in het algemeen gesteld wordt dat vooral het oosten van Afghanistan onveiliger is geworden, en waarbij over Jalalabad enkel gesteld wordt dat er in de eerste helft van 2011 bij een aanslag 40 doden, waarvan de helft burgerslachtoffers vielen. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat het bedoelde incident opgenomen is in de informatie (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad", p. 6) op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat blijkt dat de commissaris-generaal deze informatie in zijn beoordeling heeft betrokken.

De aangehaalde ambtsberichten zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.9. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkene geen netwerk hebben in dit gebied. Verzoeker is afkomstig uit het district Behsud, provincie Nangarhar en werkt in Jalalabad en heeft daar familie waarmee hij tot op heden contact heeft, nergens is er sprake van een gedwongen repatriëring of een gebrek aan netwerk en de subsidiaire bescherming werd derhalve beoordeeld ten aanzien van Jalalabad.

3.10. Betreffende verzoekers argument dat de verwerende partij bepaalde elementen, zoals een aanslag waarbij 40 burgerdoden waren en het voorkomen van moorden en aanslagen op hoge profielen en de hoge criminaliteit, wel aanhaalt maar hiermee geen rekening houdt bij het nemen van de bestreden beslissing, kan hij niet gevolgd worden. Immers uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal de vermelde elementen in rekening nam en besluit dat uit de informatie waarover hij beschikt blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, dat aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, dat hij gezien de vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot conclusie is gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hieruit afdoende dat de commissaris-generaal tot een conclusie kwam na een grondige analyse van alle hem beschikbare informatie, inclusief alle door hem in de bestreden beslissing vermelde elementen.

3.11. Ten slotte wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

3.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer

naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.13. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3.14. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER